

750. kontakt, sobota, 22. srpna 2020, 00.17 hod.

Billy Ach, ty už jsi tady, zdravím tě a buď vítán, můj příteli.

Ptaah Zdravím i já tebe, Eduarde, milý příteli. Jednoduše mě nenechává v klidu, že jistá část pozemských odpovědných odborníků – kteří si přejí být odborní, třebaže nejsou – rozšiřuje velkými a chvástavými slovy zdánlivě podstatné »informace« o nákaze koronaviru, ačkoliv disponuje jen nepatrnými poznatky a nezná skutečná fakta o celé věci. Zároveň jinou část odborníků – která fakticky usiluje o úhrnná fakta a souvislosti a která je, jakož i danou choulostivou situaci, rozeznává a správně posuzuje – lidé nechtějí slyšet, anebo její zjištění a poznatky neberou vážně. Tato situace se neprojevuje jen v lékařských, virologických, epidemiologických a jiných odborných kruzích obeznalých s nákazou, ale i mezi vůdci států, čelnými úředníky a zdravotními organizacemi atd., kde mají hlavní slovo ti, kteří touží po uplatnění a kteří se ve své neznalosti a nevědomosti zveličují. Zároveň osoby, které získaly dobré poznatky a vědomosti, dotyční neposlouchají, nařizují jim mlčet a zakazují jim publikovat a zveřejňovat jejich odborné znalosti.

Je na pováženou, jak nechápaví jsou mnozí pozemšťané, neboť jeden z mých pohledů do budoucnosti dokládá stupňující se pohromy, které bude v nadcházejících dobách provokovat asi čtvrtina pozemského lidstva svým nerozumem a svou nesoudností. Tato čtvrtina se sice z hlediska celého počtu přelidněného pozemského lidstva nachází v menšině, avšak je neomezeně ochotna používat násilí, což se již prokazuje v USA a bude se to již brzy prokazovat i v Evropě. Pandemická nákaza koronaviru a z ní plynoucí konspirační teorie a vyhlášení nezbytných ochranných opatření proti šíření této nákazy budou již za několik málo dní důvodem k tomu, aby lidé prováděli pravicově orientované demonstrace a násilné skutky. Na těchto demonstracích se budou scházet pravicoví extremisté, členové hnutí »Říšských občanů« a konspirační teoretici, kteří budou popouzet a navádět k ničemnostem velké zástupy naivů a hlupáků, již se budou demonstrací účastnit.

Billy To žel patrně nepůjde změnit, když říkáš, že to již víš z pohledu do budoucnosti. Ale lepší není ani ta část virologů, která se prezentuje jako dobře znalá, zatímco nerozeznává, co se skutečně děje.

Ptaah Mnoho virologů, lékařských odborníků a epidemiologů atd. není schopno rozpoznat, že koronavirus, budící nákazu, neustále mění způsob svého působení a že se ve svých nových variantách začíná přenášet na mladší věkové kategorie pod 40 let, jakož i na mladistvé a děti, a že již vykazuje různé vlastnosti, jež jsou dosud všem pozemským badatelům, zkoumajícím koronavirus, naprosto neznámé.

Jak jsem ti již pověděl 5. srpna, překročí počet nakažených koronavirem do konce tohoto měsíce 27 miliónů, což ovšem kvůli početní chybě vejde v oficiální známost až o 7 dní později. Do konce nadcházejícího měsíce září však počet infikovaných koronavirem ještě velmi markantně vzroste a oficiálně výrazně překročí hranici 32 miliónů; současně se rapidně zvýší počet smrtelných obětí a ještě před koncem nadcházejícího měsíce září překročí rychle a výrazně první milión.

Opakuji tedy, že nyní bude situace vypadat tak, jak jsem pověděl: Počet obětí nákazy koronaviru vystoupá již za několik málo týdnů tak, že na celém světě bude více než milión mrtvých – to nastane do konce následujícího měsíce září. Jak jsem rovněž již dříve vysvětlil, vyžádá si nákaza koronavirem nyní i ve všech evropských zemích mnoho tisíc infikovaných a mrtvých, a zasažena bude rostoucí měrou především také Indie, Brazílie, ale i všechny ostatní státy Země. Tak je tomu proto, že se v současné době na celém světě vzdouvá vlna šíření této nákazy do celé své velikosti, plošné působnosti a intenzity, přičemž se stále ještě jedná o první vlnu – lidé stále ještě nerozumějí tomu, že nejde o druhou vlnu, jež může nastat ještě v pozdější době. Od nynějšího okamžiku se bude vymstívat lehkovážnost státních představitelů, kteří nařídili jen způsoby účinný lockdown, jehož provedení bylo dalekosáhle bez užitku a jež neodpovědně opět zrušili kvůli komerčním tlakům, ekonomickým tužbám, stížnostem obyvatel a různým jiným nedostatečným argumentům.

Situace, která se dosud ohledně nákazy koronavirem na celém světě odvinula, byl jen začátek celé věci, neboť vlna koronaviru, jež započala již minulý rok, se teprve nyní valí prudce vpřed a stoupá ke svému vrcholu; a bude se valit tak dlouho, dokud se obsáhle nevyřadí – to pak ovšem nebude znamenat definitivní konec, neboť bude přetrvávat přinejmenším riziko této nákazy. Také země, o nichž panuje mínění, že přestály to nejhorší, budou nákazou znovu zasaženy, což nově povede k mnoha smrtelným obětem. Kromě toho si může tato nákaza žádat stále nové infikované a oběti, a to i po svém odeznění, v řádu let i desetiletí – to může zaprvé způsobit přímo nákaza koronavirem, která může opakovaně propuknout, a to i u lidí, kteří se z ní vyléčili, a zadruhé to mohou způsobovat i zcela jiné, koronavirem podmíněné a ovlivněné, choroby. Kromě toho všeho se může v budoucnu stát, že budou trpět těhotné ženy, které se vyléčily z nákazy koronavirem, závažnými zdravotními problémy a že bude narušen jejich porod. Na základě našich výzkumných poznatků se lze za určitých okolností obávat také dědičných poruch a změn, jakož i poruch souvisejících s neuralgickými faktory, vědomím, mozky, se všeobecnými orgány a jejich fungováním, jakož i s koordinačními schopnostmi, resp. s obecnou schopností organizovat různé jednotlivé úkoly v rámci komplexního celku úkolů a zvládat je tak, aby do sebe smysluplně a účelně zapadaly a aby je člověk dokázal vyhodnotit a právě je koordinovaně využívat. K tomu, aby lékařské vědy pozemského lidstva rozeznaly, pochopily a vyrozuměly všechna tato fakta, budou vyžadovat ještě dlouhou dobu, a to nejen měsíce a roky, ale podle okolností i mnohá desetiletí, a může to dokonce trvat až do doby příštích staletí.

Celkově vzato překročí počet nakažených a usmrcených koronavirem již v příštích týdnech všechny dosavadní meze. Navzdory opačným tvrzením z úst nespolehlivých »odborníků«, kteří se ve své neznalosti a nevědomosti chtějí zveličovat nepravdami a nereálnými výklady, převládá stále ještě počáteční, resp. 1. vlna koronavirové nákazy, která se nyní celosvětově teprve vzdouvá v celé své síle, klesá a opět se vzdouvá, šíří se a opět polevuje, což ovšem potrvá dlouhou dobu. To však znamená, že nebezpečí koronavirové nákazy nebude zažehnáno ani po dosažení jejího vrcholu, jelikož tato nákaza zůstane i po svém odeznění nadále aktivní a vyžádá si v průběhu času mnoho dalších infikovaných a smrtelných obětí, jak jsem vyzkoumal z pohledu do budoucnosti. Z toho důvodu by měli lidé i nadále dbát všech nezbytných preventivních ustanovení a ochranných opatření, a to navzdory všem opačným, lehkovážným a falešným vysvětlením a opatřením států a úřadů, a navzdory nebezpečným lžím a tvrzením zlehčujícím nákazu z úst hloupých přemoudřelců a popíračů postrádajících rozum a zdravý úsudek, neboť tito lidé nejsou schopni pochopit dané nebezpečí, stejně jako ani konspirační teoretici a jim věřící lidé atd., jimž chybí inteligentnost.

Nákaza koronavirem si tedy bude i nadále žádat – zprvu silně vzestupně – velmi mnoho lidských životů, jichž bude již brzy více než jeden milión, a to vinou nerozumu, nesoudnosti a neschopnosti hloupých, nezpůsobivých a samovládých státních představitelů, jakož i určité části rovněž hloupého obyvatelstva, které nebude dodržovat bezpečnostní opatření – toto chování kritizoval již roku 1918 ohledně »španělské chřipky« farář a znalec bylin, kterého jsi roku 1944 ještě stihl poznat s mým otcem Sfath.

Pozn.: Přeložený zdroj něm. Wikipedie: *Johann Künzle (* 3. září 1857 v Hinterespenu u St. Gallenu; † 9. ledna 1945 v Zizersu) byl švýcarský katolický farář a publicista. Vedle Sebastiana Kneippa je patrně nejznámějším bylinkářským farářem a podporovatelem alternativní medicíny a rostlinného lékařství.*

Rodiče Johanna Künzleho vlastnili statek, jeho otec pracoval také jako vyučený zahradník. Po ukončení školní docházky v St. Gallenu a v klášteře Einsiedeln studoval Künzle od roku 1877 teologii a filozofii na univerzitě v Lovani (Belgie) a obdržel roku 1881 kněžské svěcení na kněžském semináři St. Georgen (St. Gallen). Následně působil jako farář v různých obcích ve východním Švýcarsku: Od roku 1896 do roku 1907 v Buchsu v Rheintalu, do roku 1909 v Herisau a poté do roku 1920 ve Wangsu u Sargansu. V dobách »kulturního boje«, roku 1884, se Künzle angažoval proti zrušení katolických škol a institucí ve Švýcarsku a ve Vorarlbergu. Roku 1913 podporoval ve Wangsu (u Bad Ragazu) lázeňskou turistiku a založil bylinný trh. Bylo

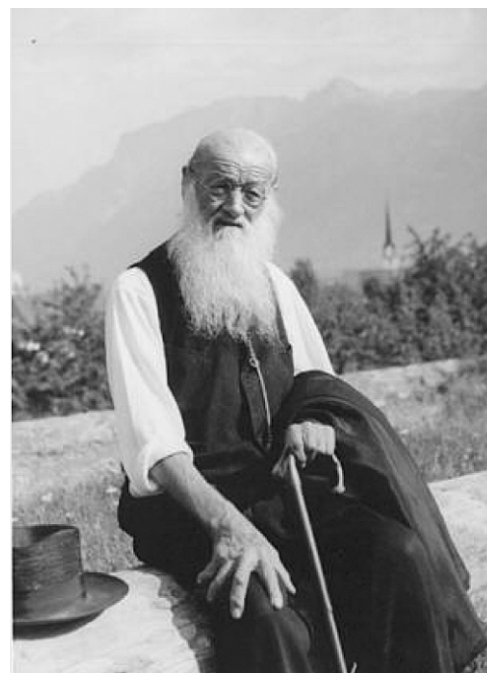
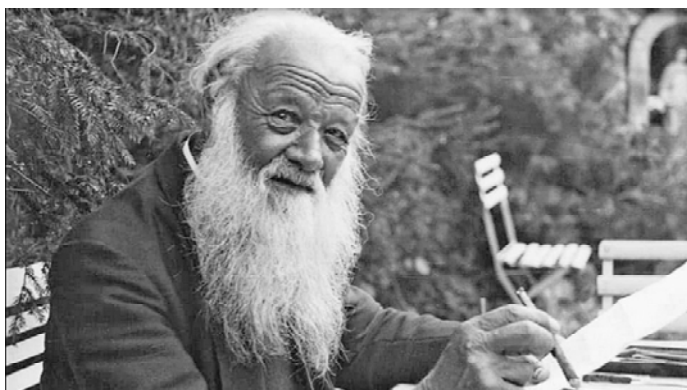
považováno za jeho zásluhu, že roku 1918, když na celém světě zuřila španělská chřipka, nezemřel v jeho obci ani jediný člověk, a proto mu bylo propůjčeno právo čestného občanství.

Kvůli jeho zčásti pochybným lékařským názorům, např. ohledně léčení cukrovky, jej jeho biskup roku 1920 nuceně přeložil do Zizersu v Graubündenu. Roku 1922 absolvoval zkoušky před lékařským kolegiem, aby směl provozovat »praxi nejedovatého léčivého bylinkářství«. Vybudoval též bylinkářský obchod a přednášel o využití rostlinného lékařství. Roku 1939 byla založena společnost »bylinkářský farář Künzle, a.s.«. Tato společnost přesídlila roku 1954 do obce Minusio (u města Locarno) a roku 1980 byla přetvořena v nadaci.

Künzle vydával oblíbené lidové kalendáře, měsíčník »Salvia« (o »nejedovatém léčivém bylinkářství«) a byl autorem díla »Grosse Kräuterheilbuch« (»Velká kniha o léčivých bylinách«; vydaná roku 1944, později zpracovaná a nově vydaná mimo jiné Rudolfem Fritz Weissem) a mnoha dalších publikací. Jeho kniha »Chrut und Uchrut« (»Byliny a plevy«) byla po svém prvním zveřejnění roku 1911 přeložena do několika jazyků a ještě dnes je vydávána v aktualizovaných edicích.

Künzle působil až po svůj skon v Zizersu jako úspěšný podnikatel a publicista – byl však stále ve službách katolické církve.

Ve městě Wangs lze putovat po »Cestě faráře Künzleho«, kterou zřídil a vyznačil Spolek faráře Künzleho. Na této cestě lze rovněž najít jeskyni, kterou zbudoval Künzle se svými žáky a ostatními obyvateli obce.

Co se týče nákazy koronavirem a souvisejícího chování státních představitelů a částí populace, pak lze konstatovat, že od začátku nákazy převládá bezobdobná neodpovědnost, tedy čelných představitelů států a velké části obyvatelstva. Držitelé státní moci nevyhlásili kvůli své neschopnosti – což musím opakovaně uvádět a zdůrazňovat – na samém počátku nákazy nezbytná opatření, jež měla nutně vést k omezení a zastavení pandemie. Nevyhlásili je nejen proto, že nejsou v žádném ohledu schopni vést lid a že k tomu postrádají veškerou způsobilost, ale hlavně i proto, že nejsou schopni kvůli nedostatečné inteligentnosti sousledně, resp. logicky posoudit a chápat danou situaci. Jejich nedostatečná inteligentnost rovněž způsobuje, že si nedokážou vytvořit schopnosti k tomu, aby mohli jednat předvídavě, správně se rozhodovat a působit racionálně, a proto jsou zcela neschopni vypracovat a vyhlásit v krizové situaci – jako právě v současnosti ohledně nákazy koronavirem – správné modely chování, prosadit je a nechat je realizovat v celé populaci.

Z toho důvodu nebyly dosud vydány nutné a totální zákazy aktivity, ani jiné a funkční vyhlášky s bezpečnostními opatřeními na nezbytně dlouhou dobu, díky nimž by nákaza mohla být udušena v zárodku během dvou až tří měsíců. Proto nastanou i v nadcházejících týdnech a měsících pro všechny populace mnoha států neblahé časy, jelikož budou znovu – či nově – silně zasaženy nákazou. K pochopení této situace však – což lze jasně rozpoznat – většina státních představitelů, jakož i většina členů populace,

postrádala nezbytnou inteligentnost. Tak to zůstalo od počátku nákazy koronavirem až po dnešní den, a tak to i zůstane, neboť u většiny státních představitelů a obdobně konajících většiny populace převládá obsáhle nerozum a nesoudnost. To ovšem nyní, v nadcházející době, způsobí pozemskému lidstvu mnohé trápení a neštěstí a povede to k mnoha smrtelným obětem. Proto se průběh nákazy koronavirem časově protáhne a první vlna se oslabí až po delší době: První vlna se teprve nyní vzdouvá vzhůru, opět klesá níže a spěje ke svému vrcholu, jenž bude však dosažen až za delší řadu týdnů a vyžádá si počet mrtvých, který přesáhne první milión. Tentokrát bude silně zasažena celá Evropa, neboť nyní se vymstí hloupost státních představitelů, kteří lehkovážně zrušili lockdown, namísto aby provedli nezbytnou a zásadní blokádu, která by nákazu nejen omezila, ale vedla by i k jejímu úplnému konci. Opačná chybná tvrzení – která se budou neustále vyskytovat – o tom, že již zuří očekávaná 2. vlna, jsou nevídaně hloupá a vedou k falešným nadějím a k tomu, že lidé budou tím spíše obecně zanedbávat bezpečnostní opatření vydaná proti nákaze – kvůli tomuto chybnému tvrzení se tedy může stále ještě probíhající 1. vlna razantně rozšiřovat a vyžádá si v příštích měsících ještě mnoho tisíc smrtelných obětí. Celý nerozum většiny vůdčích osob států i obyvatel však přesto nedospěje k tomu, aby všichni nabyli pochopení, neboť jak státní představitelé, tak i sami obyvatelé jsou úhrnem zcela neodpovědní. Nákaza bude tedy i nadále ohrožovat zdraví lidí, přičemž se celá záležitost může za jistých okolností protáhnout na dalších 18 až 24 měsíců, což si i nadále bude žádat mnoho smrtelných obětí. Přitom již existuje riziko, že kvůli opomíjení všech nezbytných opatření k ukončení celosvětově zuřící nákazy se z celé věci vyvine trvalá globální pandemie, která bude moci přetrvávat po celá léta.

Billy Pěkné vyhlídky. V Íránu zemřelo kvůli koronaviru již přes 250 odborných lékařů, přičemž v Německu se nesmírně navýšil počet členů hnutí »Říšských občanů«, aniž by bezpečnostní služby věděly, kolik jich ve skutečnosti je. Je ovšem nesmyslné dále hovořit o nákaze koronaviru, jelikož většina vládnoucích a přinejmenším 25–30 procent obyvatel stěží vládne rozumem a zdravým úsudkem. Na to doplácí všichni lidé, kteří vážně usilují o ochranná opatření a kteří se chovají správně a odpovědně, neboť jejich inteligentnost je právě vyspělá, a jsou tedy inteligentní; inteligentnost ovšem chybí všem kverulantům a lidem, kteří věří konspiračním teoretikům, takže nejsou schopni sami myslet, a podléhají tedy hlouposti. Hloupost předpokládá, že člověk nemyslí, a že tedy kvůli lenosti myslet, kvůli víře či vzpurnosti atd. nepromyslí určité záležitosti atd., anebo toho není schopen, jelikož postrádá inteligentnost. Pokud člověku chybí inteligentnost – tedy to, co bylo kvůli chybnému označení, chybnému tradičnímu pojmenování a nevědomosti označeno výrazem »intelligence« a co se i dnes chybně takto označuje –, pak je beznadějným případem, jelikož není schopen používat rozum ani zdravý úsudek. Tyto okolnosti je patrně nutné opakovaně vysvětlovat. Je vskutku nezbytné tyto záležitosti často a opakovaně vykládat, jelikož dotyčné zcela chybné pojmy – které se mylně používají již celá staletí – vyjadřují zcela chybné faktory, jež vykazují jiné významy, než jaké by byly správné. Tak je tomu v případě chybného pojmu »intelligence«, který latiníci utvořili na základě banálního nedorozumění ze starořeckého pojmu, jenž ve svém prapůvodu znamenal totéž co »intelektní paměť«. To jsem se naučil už od tvého otce Sfath, který mě vzal k jednomu starému národu na Dálném východě, který se však v průběhu času rozpustil a rozptýlil po Orientu. Každopádně jsem se však naučil, že tento národ znal ve své řeči jeden pojem, který vyjadřoval kognitivitu člověka, a tedy i jeho rozeznávací a poznávací schopnosti a zkušenosti, a tedy i rozum, úsudek, vědění a zpracovávání informací – zároveň v jiném národě a jiné řeči se událo cosi obdobného, což se nakonec přeneslo až do dnešní doby. Znam sice a vzpomínám si ještě na dotyčné souvislosti, avšak jména toho národa, jeho jazyk a pojmy nemám již v paměti, kromě toho, že z jednoho pojmu tohoto národa, jenž byl převeden do staré řečtiny, vyvstal nový pojem, který popisoval intelekt, z čehož také následně – jakož i z jiného pojmu z jiné prastaré řeči – vyplynul v německém jazyce cenný výraz »Intellektum« (»intelektnost«). Tento velmi cenný slovní pojem »intelektnost« znamená v zásadě lidskou intelektnost.

Ptaah To je správně; co se týče toho, že jsi zapomněl ona jména atd., tak ten starý národ, jenž žil na Dálném východě a jenž se později rozpustil a rozptýlil, představoval ...

Billy Ano, to bylo ono, avšak rozvádět znovu toto téma jistě nebude účelné. Žel jsem skutečně zapomněl ta jména, což se mi děje pravidelně, jelikož přece jen stárnu a ... no ano, to je přece přirozené, ale to mi připomíná jednu otázku, kterou bych chtěl ještě předložit. Nicméně ohledně kognice bych ještě rád podotknul, že se jedná o pojem, jenž se nepoužívá jednotným způsobem, neboť popisuje nejen lidský rozum, úsudek, vědění a zpracovávání informací, ale i jiné záležitosti a systémy, které nemají přímo, ani nepřímo nic společného s inteligentností. Je v zásadě politováníhodné, že se ze správného pojmu »inteligentnost« nakonec takovou měrou dokázal prosadit a upevnit chybný pojem »inteligence«, takže dnes prakticky již nikdo neví, že »inteligence« je pouze intelektuální paměť, která ovšem neznamená kognici a právě ani inteligentnost a zpracovávání informací člověkem. Z toho důvodu lidé ve vztahu k intelektuální paměti, tedy právě ve vztahu k pojmu »inteligence«, »měří« mylně a hloupě takzvané IQ, o čemž jsme spolu už jednou mluvili – tak je tomu proto, že »inteligence« ve skutečnosti právě nemá nic společného s »inteligentností«, a tedy ani s rozumem, úsudkem, věděním, a naprosto nic se znalostní veličinou, jež se týká všeobecné výkonnosti intelektu.

Inteligentní kvocient (IQ) tedy není znalostní veličinou zprostředkovanou »testem inteligence« k posouzení všeobecné intelektuální výkonnosti, resp. neznamená všeobecnou intelektuálnost ani intelektuálnost uvnitř určité oblasti, jako kupř. faktory inteligentnosti ve srovnání s faktorem inteligence, jenž značí intelektuální paměť. Oproti tomu je správně, že skutečný kvocient inteligentnosti (IQ) představuje testem inteligentnosti zprostředkovanou znalostní veličinu, která slouží k posouzení celkové kognice, resp. rozumu, úsudku, vědění a intelektuální výkonnosti.

Ten který test inteligentnosti se váže stále jen na ten který fakt, resp. na dotyčná fakta, která jsou tematizována a testována, tudíž nelze tímto způsobem zhotovit a bodově vyčíslit všeobecný, celkový posudek inteligentnosti. To značí, že když je vytvářen posudek IQ týkající se výkonnosti intelektu a inteligentnosti, tak v něm lze testovat kvocient jen ohledně určitého zkoumaného faktu, resp. zkoumaných faktů, což však nic nevyovídá o výkonnosti intelektu. Kvocient inteligentnosti (IQ), tedy testem inteligentnosti zprostředkovaná znalostní veličina představuje tedy v každém případě vždy jen jeden určitý fakt nebo omezený počet několika faktů, avšak nikdy obsáhlou, všeobecnou, stěžejní intelektuální veličinu. Z toho jasně a jednoznačně plyne, že pokud z testu inteligentnosti vyplyne nějaká vysoká hodnota, např. 130 nebo 140, tak se vztahuje pouze na jednotlivý fakt nebo na několik určitých faktů, čímž poukazuje na určitou inteligentnost. Jsou-li ovšem všechny ostatní hodnoty inteligentnosti nedostatečné či vykazují-li nízkou kvalitu, a jsou-li tudíž neuspokojivé, pak je člověk hloupý navzdory svému vysokému IQ, jež se váže na jeden faktor či několik faktorů, resp. odborných oblastí.

Hovoříme-li o hlouposti, tak ta plyne z toho, že člověk nepomýšlí na nějaký fakt nebo na několik z nich, ba dokonce na mnoho z nich, což značí, že hloupost je stavem nemyšlení, neuvažování a nezkoumání pravdy. Čím méně člověk myslí, a tedy v těchto či oněch ohledech a záležitostech zůstává nevědoucí, jelikož na ně nepomýšlí a neopodstatňuje je, tím hloupější pak je, a to i tehdy, když v nějaké odborné oblasti nebo v několika z nich dosahuje vysokých hodnot IQ. Je-li tedy dotyčný člověk nezpůsobitý k všeobecným myšlenkovým pochodům a hodnotám, pokud jde o přiměřené všeobecné vědomosti a zdravé vedení a zvládnutí života, pak je navzdory svému vysokému IQ hloupý, hloupý jako snop, ba dokonce jako pytel slámy. Přitom je naprosto lhostejné, zda se jedná o prostého a jen všedně vzdělaného člověka, anebo o nositele doktorského či profesorského titulu.

Ptaah O tom vskutku nemusíme dále hovořit, neboť tyto okolnosti jsme objasnili již při svých dřívějších rozhovorech.

Billy No právě. Ale nyní bych rád toto téma zapomenul a věnoval se tomu, co prohlásil Darwin, totiž že všechn život vzešel jen z jedné jediné buňky nebo z jediného mikroorganismu a že se tímto způsobem vyvinul celkově do dnešní podoby. Sfaťh mě však učil – i díky tomu, že mě pomocí své výzkumné techniky

umožnil na jednom světě, jenž vyvíjel první základní život, vidět a naučit se celou pravdu –, že původem nesmírné pestrosti všeho života na planetách není jen jediný organizmus nějakého rodu či druhu. Ani na Zemi se milióny životních forem nevyvinuly z jediné vzniklé nepatrné buňky, neboť – jak mě učil a jak mi to rovněž i dokázal Sfath – vznikly nejprve masově nejrůznější virionové částice, které se takto nazývají, dokud se ještě nalézají mimo buňku. Sfath mě učil, že teprve poté, co virionová částice dokáže infikovat hostitelskou buňku, se tato částice má nazývat »vir« nebo »virus«. Tolik zatím k tomu, avšak rád bych k tématu »virion« nejprve uvedl to, co jsi dříve vysvětlil už i ty. Jednotlivý virion nepředstavuje nic jiného než jednotlivou malou a silně infekční částici, která se jako taková nazývá vir, je prostá života, a není tedy životní formou, takže nemá ani žádnou látkovou výměnu. Virus totiž sestává podle svého druhu z určité nukleové kyseliny, kterou obklopuje kapsida, resp. bílkovinné pouzdro. Virus postrádá ochranný obal, resp. buněčnou membránu a chybí mu plazma, jejíž označení si už nepamatuji.

Ptaah Jedná se o cytoplazmu, jež uvnitř buňky vykazuje reakční prostor vyplněný tekutinou za účelem metabolických pochodů, a viry tedy, jak jsi uvedl, postrádají buněčnou membránu sloužící k selektivnímu vstupu a výstupu rozpuštěných látek. Kromě toho nemají viry žádné ribozomy, a proto nedokážou vytvářet žádné proteiny, jakož jim i ...

Billy Děkuju, teď už to zase vím. Jedná se o ribozomy, které virům chybí, takže nedokážou generovat žádné proteiny – tak je tomu proto, že postrádají také mitochondrie, které přece produkují ony vlastní nezbytné energie a síly, které by ribozomy potřebovaly k produkci proteinů. Kromě toho se viry ani nemohou samy rozmnožovat, neboť to dokážou jen tehdy, když mají k dispozici buňku jiného živočicha, jež mohou infikovat, což ovšem činí neprodleně, jakmile zasáhnou hostitelskou buňku. Taková buňka je následně přeprogramována na buňku masové přeměny a je nucena k tomu, aby v rychlém sledu spouštěla proces průběžné reprodukce viru a aby nezadržitelně vytvářela nové virové částice. Poté – oprav mě prosím, pokud bych řekl něco chybně – mohou lidé, zvířata, rostliny, houby a mikroorganizmy, které sestávají jen z jediné buňky, sloužit virům jako hostitelé. Většina virů ovšem infikuje zcela specificky jen určité buněčné typy. Z čeho však viry vůbec sestávají, to je běžným obyvatelům Země patrně neznámé, a proto by o tom možná jindy a znovu mělo být něco řečeno, totiž o tom, jak tyto »věci«, které způsobují různé choroby, vůbec vypadají, tedy právě ty »věci«, které skutečně zapříčiňují nemoci; o ostatních virech, které působí pozitivně, nemusí být patrně řečeno nic.

Ptaah Při této příležitosti lze opakovaně vysvětlit následující: Viry se neskládají z jedné ani několika buněk, neboť se nejedná o živočichy, a proto nevykazují vůbec žádné buňky. Viry jsou infekční organické struktury, které se mimo buňky šíří jako viriony, jež infikují buňky – to je však možné jen uvnitř hostitelských buněk, jež jsou pro viry vhodné. Hlavní účel virů tkví v jejich šíření, v jehož rámci infikují nové hostitelské buňky. Viry coby nukleové kyseliny jsou obklopeny bílkovinným pouzdrzem, které mimo jiné obsahuje informace k řízení metabolismu hostitelské buňky, stejně jako obsahuje genetický materiál a informaci k replikaci virové nukleové kyseliny a k produkci nového virionu.

Jsou-li buňky zasaženy viry, tak se stávají neustálým zdrojovým producentem nově vznikajících virů, a nejsou již schopny plnit své běžné úkoly; kromě toho: jsou-li uvolněny viry, tak bývá mnoho buněk zničeno; pokud jsou buňky infikovány viry, které začínají působit, tak se navíc projevují v organismu chorobné příznaky.

Viry nosí na svém pouzdru určité molekuly, které jim slouží k tomu, aby se mohly navázat na buňky a infikovat je. Jakmile viry proniknou do buněk, rozpustí se jejich pouzdro a jejich genetický materiál dospěje do buněčné cytoplazmy. Nukleová kyselina virů pronikne do buněčných jader a zabuduje se tam do DNA hostitelských buněk. Replikace, transkripce a translace zabudované DNA probíhá skrze odpovídající struktury hostitelských buněk. Jelikož nukleová kyselina virů obsahuje všechny nezbytné informace

k tvorbě nových virionů, tak hostitelské buňky automaticky produkují nové virové částice, jež se uvolňují z buňky a jež infikují další buňky, čímž počíná neustále se opakující koloběh.

Hlavní působení virionu, resp. virové částice, plyne z jejího šíření, v jehož důsledku infikuje nové hostitelské buňky. Virion nepředstavuje živého tvora, a není tedy možné jej usmrtit, neboť sestává, dle svého druhu, pouze z určitých nukleových kyselin, které obklopuje bílkovinné pouzdro – druh viru přitom určuje jeho nukleová kyselina, jež může existovat jako deoxyribonukleová kyselina (DNA) či ribonukleová kyselina (RNA). Každý druh nukleové kyseliny obsahuje krom svých vlastních informací také informace, jež slouží k řízení látkové výměny v hostitelských buňkách, které zasáhne, takže se hostitelské buňky začnou chovat na základě informací viru a způsobí právě nemoc nebo neblahé nepříjemnosti. Kromě toho je virus vybaven tak – jelikož obsahuje patřičný genetický materiál –, že obsahuje informace k replikaci své vlastní virové nukleové kyseliny, a tudíž je schopen produkovat nový virion; z toho důvodu se může rozmnožovat a dále šířit tak dlouho, dokud nevznikne možnost učinit mu přítrž, což je ovšem možné jen pomocí patřičné medikace a pomocí patřičných bojových a obranných reakcí postižených buněk.

Mnoho častých infekčních chorob způsobují viry. Viry napadají buňky živých tvorů a využívají je jako hostitele tak, že se s pomocí dotčených buněk nejprve duplikují, a proto se nové viry mohou vytvářet pouze tímto způsobem. Viry přitom zpravidla buňky ničí, a pokud tak činí v tělesné schráně, může to vést k vleklým nemocem, nebezpečným nákazám, ba dokonce ke smrti. Pro viry to nehraje žádnou roli, neboť nejsou živými tvory a existují neustále dál – tak, že se duplikují pomocí hostitelských buněk a ustavičně se multiplikují –, a sice do té doby, do jaké mohou včas infikovat další hostitelské buňky, aby si zajistily svou další existenci.

Na pouzdrů virionu se seskupují určité molekuly, s jejichž pomocí se může virion navázat na buňky; poté tato interakce vede k tomu, že do sebe buňka virion přijme. Stane-li se tak, pak se pouzdro, resp. kapsida viru rozpustí, načež genetický materiál viru, DNA nebo RNA, dospěje do buněčné cytoplazmy. Tímto způsobem tedy nukleová kyselina viru vnikne do buněčného jádra, čímž se DNA viru zabuduje do hostitelské buňky. Poté následuje, na základě patřičných struktur hostitelské buňky, replikace, transkripce a translace zabudované DNA. Jelikož v sobě nukleová kyselina viru ukrývá všechny potřebné informace k nové produkci virionů, produkuje následně hostitelská buňka automaticky nové virové částice – buňka tedy následně uvolňuje tyto nové viriony, v důsledku čehož se rozbíhá koloběh, v němž se neustále infikují další buňky. Z toho důvodu nemohou buňky již plnit své běžné úkoly, a jsou tedy z velké části ničeny.

Abych celé toto téma kvůli pochopení zopakoval a znovu, podrobněji a jinak vysvětlil, chtěl bych jej vylíčit následujícím způsobem: Viry sestávají, podrobně viděno, z látek podobných prachovým částicím a ztělesňují velmi nepatrné infekční částice, které – na rozdíl od bakterií, parazitů, mikroorganismů, rostlin, zvířat, nižší zvířeny či hmyzu atd. – nejsou živými bytostmi, takže nemají ani žádnou látkovou výměnu a nejsou schopny se bez pomoci cizích buněk multiplikovat a už vůbec nikoliv rozmnožovat. Tak je tomu proto, že viry právě nejsou živými tvory, takže nedokážou uskutečnit žádný typ kopulačního aktu ani nejsou schopny rodit, jelikož se mohou multiplikovat pouze vlivem hostitelské buňky.

Jelikož viry nejsou živými tvory, nevykazují žádný metabolismus; chybí jim cytoplazma, tedy »reakční prostor« vyplněný tekutinou, jenž je pro životní formy existenčně důležitý a jenž v nitru buňky zodpovídá za metabolické pochody. Viry nevykazují ani buněčnou membránu, která je ochranným obalem, jenž tvoří selektivní »vstup a výstup«, aby vpustil či vypustil rozpuštěné látky. Nadto viry nevykazují ani ribozomy, resp. bílkovinnou produkci, a ani mitochondrie, které by vytvářely energie a síly. Jelikož viry nedokážou samy vytvářet žádné bílkoviny, nemají možnost pro sebe využívat žádnou energii a replikovat se.

Aby se viry mohly replikovat, resp. rozmnožovat, potřebují buňky jiného živočicha, takzvané hostitelské buňky, na něž se dokážou přichytit a infikovat je. Jakmile virus takovou buňku infikuje, tak ji přeprogramuje, podnítl k produkci a zneužije k tomu, aby jej rozmnožovala, resp. aby vyráběla nové virové

částice. Jakmile jsou buňky napadeny virem, nazývají se hostitelské buňky, a to nezávisle na tom, zdali jsou postiženy buňky člověka, zvířete, rostliny, houby, či dokonce mikroorganismu, jenž sestává pouze z jediné buňky. Každá buňka, ať už jakéhokoliv druhu, může virům sloužit jako hostitel, avšak většina virů infikuje specificky jen zcela určité buněčné typy.

Viry tvořily onen vlastní prapůvod všeho života, z čehož jasně plyne, že asi 2,8 miliónu virů, které my, Plejaren, na Zemi známe, nemají jen negativní, nebezpečný a život ničící ráz, ale i ráz pozitivní, dobrý, živototvorný a životozáchovný.

Billy Co bych se ale chtěl teď zeptat, to se týká záležitostí, které jsme posledně probírali ohledně prvotní doby tady v Centru: To se týkalo i tehdy plánované komunikační místnosti a stroje nebo aparatury ohledně péče o zdraví atd., avšak její název jsem zapomněl. U nás v kuchyni na to téma opakovaně padla řeč a přitom byl tematizován i pojem »omlazení«. Důvodem této tematizace byly mé cesty do minulosti a budoucnosti, které často trvaly dlouho.

Ptaah Převedu-li to do německé řeči, můžeš aparaturu, jež byla zamýšlena pro plánovanou komunikační místnost, nazvat hydrodynamickým regeneračním konvertorem.

Billy Přesně, mám na mysli tuto aparaturu, s níž lze regulovat také proces tělesného stárnutí, či mu dokonce bránit a blokovat jej, načež může člověk až do vysokého věku zůstat pohyblivý, mobilní a vitální, jelikož si buňky atd. v době ošetření tímto přístrojem, resp. v době regeneračního procesu uchovávají svůj vývojově biologický stav, čímž je přerušena proces stárnutí. Tvůj otec Sfath mi vysvětlil, že tímto způsobem zůstane vývojově biologický stav celého fyzického těla, a tedy i všech orgánů, zachován po několik let na konstantní úrovni a že takto setrvá, takže nebude probíhat proces stárnutí. O tom by si možná pak mohl ještě něco vysvětlit, přičemž se domnívám, že by mohla být užitečná i nějaká vysvětlení o stárnutí příslušníků rodu člověk, aby lidé pochopili, že život lze vhodnými prostředky prodloužit, avšak nakonec se nedá zamezit umírání. Patrně je zajímavé také to, o čem jsme spolu nikdy otevřeně nehovořili, totiž že vy, Plejaren, se dožíváte věku přes 1000 let jen proto, že využíváte regenerační konvertory, zatímco vaše normální stárnutí je omezené.

Celé toto téma v rámci našich rozhovorů vyplynulo právě proto, že jsem byl se Sfath, Asket, Semjase, Quetzal, jakož i s tebou samým často a mnoho let na cestách v minulých dobách, přičemž jsem ale musel opakovaně užívat regenerační konvertor. Díky němu jsem zůstal vždy v dobré kondici a za svoji pohyblivost vděčím i dnes těmto přístrojům. Naše rozhovory se často týkaly toho, že se ohledně času mýlí všichni pozemšťané, kteří se vědecky, jako rádoby znalí lidé, zabývají minulými a budoucími epochami, přičemž v těchto ohledech skutečně fantazírují o závrtných nesmyslech. Tak je tomu proto, že v minulosti musí být prožit čas v tehdejší délce, vlivem čehož člověk o tuto již uplynulou dobu zestárne, zatímco v době přítomné, z níž člověk proniká do minulosti, uplynou působením časové manipulace jen krátké minuty či hodiny. Příkladem budiž mj. onen případ v Hinwilu, kdy jsem se v přítomnosti svědků, Jacobuse a své exmanželky, čerstvě oholil a kolem půlnoci opustil dům, abych byl s tvou dcerou Semjase asi týden na cestách v minulosti – poté jsem však, vlivem časové manipulace, dorazil domů o pět hodin později po opuštění domu, tedy v 5 hodin ráno, přičemž mně z obličeje trčel týdenní vous. Poté ...

Ptaah To je mi známo, neboť jste spolu byli na Krétě, jelikož tě zajímal mytologický příběh o Mínotaurovi a chtěl jsi v tomto směru znát pravdu.

Billy Tehdy jsem chtěl totiž přijít na kloub obecně různým příběhům z rozličných mytologií, tedy i příběhu o Mínotaurovi, který byl údajně lidožravou obludou, napůl člověk, napůl býk. Mínotauros nebo Mínotaurus je tedy postava řecké mytologie, totiž právě bytost s lidským tělem, ale s býčí hlavou. Vyjdu-li z řecké mytologie a legendy, vládl tehdy na Krétě král Mínós, jenž byl jakožto syn boha Dia a bohyně Európy váženým a uctívaným mužem. Mínós údajně požádal Poseidóna, boha moře, jenž měl být jeho strýcem, o zázrak, s jehož pomocí by se stal krétským králem, přičemž chtěl však zabránit také tomu, aby se stal

králem někdo jiný. Při té příležitosti prý Mínós slíbil a přísahal, že bude doživotně bohu moře obětovat vše, co vzejde z moře, a sice i mořské panny, které už tehdy strašily v mytologiích; mořské panny však ve skutečnosti nebyly lidské bytosti v moři, ale tuleni, které lidé mylně považovali za lidské tvory, jelikož tito vodní savci budili snadno dojem, že mají podobu člověka. Legenda praví, že Poseidón onen »zázrak« vykonal a Mínós se stal králem.

Za to, že se Mínós stal králem, měl bohu moře podat oběť, a sice nádherného býka, jež bůh moře Mínóovi poslal; ale Mínóovi se tento býk natolik zalíbil, že jej začlenil do svého stáda, načež místo něj obětoval podřadné zvíře. Kvůli tomu prý Poseidón vzplanul hněvem, velice se rozzlobil a jeho vztek neznal mezí, načež vykonal, ze své pozice mořského boha, svou pomstu: Ta vypadala tak, že přiměl Pásifaé, Mínóovu choť, k tomu, aby se zamilovala do toho skvostného býka, jež poslal Mínóovi na obětování. Legenda vykládá, že Pásifaé následně pro svou zamilovanost po tomto býkovi od boha moře zatoužila a chtěla se s ním spářit. Aby tak mohla učinit, nechala si od Daidala, chytrého architekta, vynálezce a technika – jenž byl podle legendy potomkem boha Héfaista – postavit dřevěnou konstrukci k sexuálnímu aktu.

Daidalos, alias »Dädalus«, jak je nazývá v německém jazyce – to musím patrně při této příležitosti zvláště vysvětlit –, byl dle legendy nanejvýš žárlivý muž, který usmrtil svého žáka svržením z vysoké střechy poté, co tento vynalezl pilu. Legenda dále praví, že Daidalos následně uprchl na Krétu, aby se ve svých domácích Athénách nemusel zodpovídat před soudem ze svého skutku. Na svůj útěk vzal s sebou i svého syna Íkara.

Avšak nyní se vraťme zpět k Pásifaé, choti krále Mínóa, pro kterou Daidalos podle legendy vyrobil dřevěnou konstrukci ke kopulaci, jež byla potažena kraví kůží a v níž se žena mohla ukrýt tak, že mohla být oplodněna býkem – Pásifaé se tedy položila do této konstrukce a byla oplodněna býkem. Podle legendy tak tedy učinila a býk ji při kopulaci oplodnil, načež na základě tohoto spojení porodila ve správném čase syna, jenž byl napůl člověkem, napůl býkem, resp. Mínotaurem, tedy právě obludou s lidskou postavou, ale býčí hlavou.

Když byl král Mínós konfrontován s celou touto událostí ohledně své choti a býka, musel Daidalos postavit labyrint bez východu, avšak Daidalos i přesto východ naplánoval a vystavěl, aniž by o tom však král věděl. Když byl labyrint hotov, dal do něj král zavřít onu obludu, přičemž Daidalovi zakázal opustit ostrov.

Když jednoho dne král Mínós obdržel zprávu, že jeho syn Androgeós byl zabit vinou athénské královny Aigea, zvedl proti Athénám tažení pomsty a Athény porazil; poté jim nařídil zlovolný tribut, v jehož rámci museli každých devět let vypravit na Krétu, do Mínotaurova bludiště, sedm mladíků a sedm pannen, aby mu tam byli obětováni.

Legenda pokračuje tak, že byla tato záležitost ukončena, a sice Théseem, synem a pozdějším nástupcem Aigea: Théseus se zapojil do výpravy při třetím odevzdání tributu, aby usmrtil nestvůrného Mínotaurova. Ariadna, dcera krále Mínóa, se do Thésea zamilovala a pomohla mu svojí Ariadninou nití, kterou pak Théseus odvíjel v bludišti, v němž žil Mínotaurus, aby s její pomocí našel cestu ven. V tomto ohledu existují i jiné verze vyprávění, o nichž ovšem nechci hovořit; uvést chci již jen toto: Legenda vypráví, že Théseus Mínotaurova porazil a usmrtil, načež s pomocí odvinuté Ariadniny niti našel s mladíky a pannami cestu z labyrintu.

Král Mínós dal nakonec potrestat Daidala i jeho syna Íkara tak, že je uzavřel v bludišti, jelikož bylo řečeno, že sám Daidalos odvíjel nit od vchodu do bludiště, aby mstitel Théseus mohl nalézt cestu ven. Daidalos, stavitel bludiště, samozřejmě východ znal a uprchl, poté co nejprve pro sebe a svého syna Íkara postavil perutě, resp. křídla, aby je mohli využít k útěku z ostrova.

Daidalos s Íkarem vystoupal poblíž moře na vysokou skálu, kde si oba nasadili předem vyrobená křídla, přičemž Daidalos vštěpoval svému synovi, aby nestoupal příliš vysoko k nebi, jelikož poté by vlivem slunce roztál vosk, s jehož pomocí byla pířka uchycena ke křídlům. Vtloukal mu také do hlavy, aby neletěl ani příliš

nízko, jelikož by mořské pěny křídla navlhčily a mohl by se zřítit. Legenda praví, že když oba vzlétli, byli brzy nad otevřeným mořem, avšak Íkaros si let lehkovážně a zpupně užíval, takže stoupal čím dál výše k nebi, načež se událo to, před čím jej jeho otec varoval. Když Íkaros vystoupal příliš blízko ke žhnoucímu slunci, roztál vosk a z jeho křídel odpadla pírká, načež se zřítil do moře a utopil se. Ostrov, u nějž bylo později nalezeno mrtvé Íkarovo tělo, byl podle legendy následně pojmenován na jeho počest »Ikaria«.

Daidalos velice truchlil kvůli smrti svého syna, avšak dostal se zdárně na Sicílii, kde jej blahosklonně přijal král Kókalos, jenž jej později také chránil před králem Mínoem; král Mínos jej chtěl přimět k návratu, poté co Daidalos uprchl po té záležitosti s dřevěnou kopulační konstrukcí a s nití odvinutou v labyrintu; Daidalos ovšem žil ještě dlouhý život a učinil jako technik ještě mnoho velkých objevů. Dnes je považován za praotce všech sochařů, jelikož údajně vytvořil první velké sochy – to ovšem nesouhlasí, neboť jsem větší sochařská díla viděl v mnohem starších epochách, a sice při svých cestách do minulosti, jež vedly do doby asi před 50 000 lety k neandrtálcům. Daidalos je však považován i za praotce techniků, avšak ani to není správné, neboť v tomto ohledu vím – jelikož jsem to sám viděl –, že již před více než 6800 lety (na jižních planinách poblíž Dunaje až po hornaté výběžky Bavorských Alp) žili lidé, kteří rozvinuli technické schopnosti a vyřezávali z masivních kmenů namáhavě tlusté disky, jež měly tvar kola a jež byly opatřeny uprostřed dírou. Těmito otvory byla protažena opracovaná rovná, tlustá větev a celý tento nástroj byl využíván jako jakési mlýnské kolo, a sice k mletí obilí a ořechů atd. na mouku. V pozdější době jsem při jednom pobytu v minulosti, asi 3600 let před Jmmanuelem, viděl také u Sumerů v Mezopotámii, jak z velkých tlustých kamenů vytesávali kola se středovými otvory, jimiž protáhli tlusté »osy«, a používali je při tažení trakařů.

Důvod, který mě přiměl k tomu, abych se nechal dopravit do mínojské doby, byl ten, že jsem se chtěl dozvědět, jak, proč a na základě čeho vznikla legenda o Mínotaurovi. To se mi pak skutečně podařilo vyzvědět a realita ukázala, že legenda o Mínotaurovi vzešla až takřka tři století po smrti krále Mínoa a zakládala se na okolnostech, jež nikterak nesouvisely s vírou v mořského boha Poseidóna. Jak jsem se mohl s tvou dcerou Semjase bezpochyby dozvědět a jak jsem mohl shledat na místech tehdejších událostí, vypadala skutečná realita takto: Pásifaé, choť krále Mínoa, byla Mínoem oplodněna a následně porodila syna, který byl tělesně znetvořený, podobně jako »Sloní muž«, který žil v předposledním století v Anglii. O tomto muži byl tehdy natočen i film, který jsem viděl, a navíc byl dotyčný muž ostudně a neodpovědně zneužíván jako výnosný objekt pro senzace a podívanou, vlivem čehož se různí darebáci mohli obohacovat na jeho neštěstí. Myslím si, že se k tomuto tématu dá leccos najít na internetu, přinejmenším popis této osoby, jeho jméno a příběh. Možná že se dá najít i jeho fotografie, a proto se po ní poohlédnu. Pokud jeho podobiznu naleznou, tak ji připojím k našemu rozhovoru, ale chtěl bych, pokud to bude možné, připojit i jeho popis.

Pozn.: Zkrácený výňatek z české wikipedie k datu 2. 10. 2020 (česká verze se liší od německé)

Joseph Carey Merrick (5. srpna 1862, Leicester –11. dubna 1890, Londýn), někdy též nesprávně John Merrick, byl Angličan s těžkými tělesnými deformacemi, jenž vystupoval v panoptiku pod jménem Sloní muž. Pocházel z Leicesteru a abnormální vývoj u něj započal v prvních letech života. Mezi jeho projevy se řadilo zvětšení rtů, jedné paže a obou nohou, ztluštělá kůže a masivní kostní výrůstek na čele. Pád v dětském věku mu přivodil poškození kyčelního kloubu s následkem trvalého zhoršení chůze.

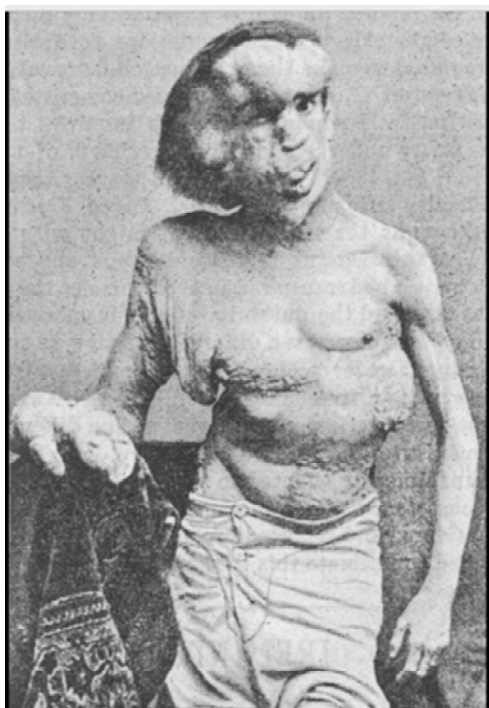
Když ve třinácti letech dokončil školu, nemohl kvůli svému vzhledu nalézt zaměstnání. Doma musel snášet posměch a bití, a tak v sedmnácti utekl do chudobince. Po čtyřech letech, v roce 1884, se rozhodl, že by svého tělesného postižení mohl využít k výdělku. Kontaktoval proto kabaretního komika Sama Torra, který jej v Leicesteru a oblasti East Midlands vystavoval pod jménem Sloní muž. Koncem téhož roku odjel do Londýna, kde se ho po manažerské stránce ujal Tom Norman, provozující panoptikum v ulici Whitechapel Road. Přes ulici od něj se nacházela Londýnská nemocnice, jejíhož chirurga Fredericka Trevese Merrickovo tělesné postižení zaujalo. Domluvil s ním proto lékařské vyšetření a pořídil několik

fotografií. Krátce poté úřady Normanovo panoptikum zavřely a Merrick byl poslán na turné po kontinentální Evropě.

V Belgii jej jeho nový manažer okradl o celoživotní úspory a ponechal ho samotného v Bruselu. Po strastiplné cestě se mu podařilo vrátit do Londýna, kde ho díky policii našel Frederick Treves. Ten mu zařídil přijetí v Londýnské nemocnici, která mu po zbytek jeho života poskytla lůžko. Treves ho denně navštěvoval a mezi oběma muži vzniklo blízké přátelství. Merrickův případ vzbudil zájem, pozornost a soucit britské vyšší společnosti, včetně královské rodiny, což nepochybně zapříčinilo i to, že on sám ke své chorobě přistupoval s velkou důstojností, statečností a zbožností.

Zemřel v dubnu 1890 ve věku 27 let. Jako oficiální příčina smrti bylo uvedeno udušení, ačkoli podle Trevese, který provedl pitvu, zemřel v důsledku zlomení vazů. Domníval se, že Merrick, který byl kvůli váze své hlavy nucen spát vsedě, chtěl zkusit spát vleže jako ostatní. Přesná příčina Merrickových tělesných deformací není známá. Po většinu 20. století převládal názor, že trpěl neurofibromatózou typu 1. V roce 1986 byla předložena nová teorie, podle níž šlo o Proteův syndrom. Roku 2001 se objevila domněnka, že Merrick trpěl kombinací obou chorob. DNA testy jeho vlasů a kostí však nebyly jednoznačně průkazné.

Jeho životní příběh se stal námětem řady knih a dramatických ztvárnění. Řadí se mezi ně například divadelní hra *Sloní muž* dramatika Bernarda Pomerance z roku 1979, či celovečerní film *Sloní muž* režiséra Davida Lynche, který měl premiéru o rok později.

Poslední roky života

Celkem třikrát Merrick opustil nemocnici a Londýn, aby na několik týdnů odjel na venkov. Složitá jednání, vedená před odjezdem vlaku do hrabství Northamptonshire, mu umožnila diskrétní nástup do vagónu, jenž měl celý k dispozici. Pobytu trávil na panství Fawsley Hall, které vlastnila lady Louise Knightley. Tam žil v lovecké chatě a dny trávil procházkami v lesích a sbíráním divoce rostoucích květin. Spřátelil se s místním mladým zemědělcem, který později Merricka popsal jako zajímavého a vzdělaného muže.

Merrickův zdravotní stav se během čtyř let jeho pobytu v Londýnské nemocnici postupně zhoršoval. Potřeboval velké množství péče ze strany zdravotnického personálu a většinu volného času trávil v posteli či křesle se stále menším množstvím energie. Jeho obličejové deformace se průběžně prohlubovaly a patrné bylo zvětšování celé hlavy. Zemřel 11. dubna 1890 ve věku 27 let. Jeho tělo, ležící v posteli, našel ve tři

hodiny odpoledne jeden z Trevesových kolegů. Formálně jej identifikoval jeho strýc Charles Merrick. Vyšetřování příčiny smrti měl na starosti soudní lékař Wynne Edwin Baxter.

Merrickova smrt byla označena za nehodu a jako příčina smrti uvedeno udušení, způsobené váhou jeho hlavy poté, co si lehl na postel.

Při pitvě Treves udělal sádrové odlitky jeho hlavy a končetin. Odebral též vzorky kůže, které byly později zničeny během německých náletů za druhé světové války, a na stojan upevnil jeho kostru, která se stala součástí patologické sbírky Londýnské královské nemocnice. Přestože kostra nebyla nikdy veřejně vystavena, existuje v téže nemocnici malé muzeum věnované jeho životu, představující některé Merrickovy osobní věci (např. papírový model mohučské katedrály).

Zdravotní stav

*V červnu 2001 britský biolog Paul Spiring spekuloval v dopise časopisu *Biologist*, že Merrick mohl ve skutečnosti trpět kombinací neurofibromatózy typu 1 a Proteova syndromu. Možnost, že Merrick měl současně obě nemoci, vytvořila základ pro dokumentární film *The Curse of The Elephant Man* («Prokletí Sloního muže») z roku 2003, natočený televizní stanicí *Discovery Health Channel*. Genealogický výzkum z roku 2002 prováděný v průběhu televizního dokumentu vedl britskou BBC k výzvě, která měla vypátrat potomky matčiny linie Merrickovy rodiny. V reakci na tuto výzvu se podařilo objevit leicesterskou obyvatelku Pat Selbyovou, pravnučku Merrickova strýce George Pottertona. Výzkumný tým odebral této vzdálené příbuzné vzorky DNA v rámci neúspěšného pokusu o diagnózu Merrickova stavu. V roce 2003 tvůrci dokumentu nechali provést další diagnostické testy za použití DNA získané z Merrickových vlasů a kostí. Jejich výsledky však byly neprůkazné a přesná příčina Merrickova zdravotního stavu tak zůstává neznámá*

Stejně jako Joseph Carey Merrick, takzvaný »Sloní muž«, byl těžce tělesně deformován i druhý syn krále Mínoa a jeho ženy Pásifaé, a jeho hlava vykazovala jistou podobu s hlavou býka; zcela znetvořena byla i jeho postava, tedy i jeho obličej. Rodiče tohoto chlapce kvůli jeho vrozené tělesné deformaci zavrhli – tak tomu bývalo již tehdy, a tak tomu v těchto případech bývá i dnes. V tehdejší době byly postižené děti obyčejně zabíjeny již po porodu, avšak v případě Mínotaura, jak se chlapec jmenoval, tomu tak nebylo. To proto, že se král i jeho žena obávali, že celou tuto tělesnou deformaci způsobil za trest bůh moře, jelikož proti němu šířili zlé urážky. Měli tedy strach, že by se jim Poseidón pomstil znovu a ještě hůře, pokud by zabili syna, jehož tělo bylo znetvořeno božskou mocí. Mínos a Pásifaé se tedy usnesli na tom, že si jejich syna vezme do péče a vychová jedna dvorní služka, jejíž jméno bylo Afaia nebo tak nějak, avšak měla tak učinit stranou, daleko v širé zemi. Mínotaurus vykazoval dobrou inteligentnost, měl pokojnou povahu a dvorní služka jej podivuhodně zdárně vzdělala, díky čemuž si s ním člověk (*Billy a Semjase; pozn. překl.*) mohl pohovořit pomocí překladače. Když dospěl a když jej vychovatelka seznámila s jeho původem, pokusil se dostat ke dvoru a domoci se svých práv; to však vedlo k tomu, že král a jeho žena reagovali zlovolně a pověřili Daidala úkolem, aby postavil labyrint – jenž byl vlastně obří jeskyní –, aby v něm tělesně znetvořeného syna uzavřeli. Manželé se však stále obávali Poseidónovy pomsty, a proto se pokoušeli mořského boha utěšit: Nařídili, aby v labyrintu byly pravidelně podávány lidské oběti, což měli být ovšem pouze mladiství oběho pohlaví – ti byli nejprve určováni, odvlékáni a zabíjeni jako oběti z vlastní populace, avšak později z Athén, poté co tam byla vedena válka a co zvítězili Mínojci.

Co je ještě nutné k celému tématu nakonec uvést, to se váže na fakt, že kvůli obětování mladých lidí (aby byl ukonejšěn, resp. uchláčen bůh Poseidón, jehož pomsty se lidé obávali) vyvstala lež, že zajatec – jenž se nazýval Mínotaurus a jenž byl kvůli svému zohavenému obličej, hlavě a tělu odvržen svým otcem i svou matkou –, je lidožrout a že mu lidské oběti, přinášené Poseidónovi, slouží i jako potrava.

Nyní bych se chtěl ještě jednou vrátit k tomu, co se dělo ohledně mých cest do minulosti a co se týkalo i té záležitosti v Andeeru, kdy má přítelkyně ztratila hlavu, když jsem s ní byl – máje zinkovou horečkou – v hotelu: Čerstvě jsem se oholil a poté jsem vyšel ven, abych něco nakoupil, načež mě vyzvedla tvá neteř Asket, aby se mnou po dobu 11 měsíců křížovala v minulosti – a mně za tu dobu narostl pořádný plnovous. Poté mě Asket vlivem časové manipulace dopravila, asi půl hodiny po mém odchodu, zpět do hotelové místnosti, načež se má přítelkyně rozzlobila, jelikož si myslela, že ji chci rozčílit tím, že jsem si na obličej přilepil plnovous, a proto mi jej chtěla odtrhnout. Když následně zjistila, že to byl vous pravý, byla vytřeštěná a samozřejmě ničemu už nerozuměla, jelikož jsem jí nesměl nic vysvětlit. Na její rozum toho bylo příliš, takže hrozilo, že se pomátne – proto zasáhla Asket a tento zážitek jí vymazala z paměti. Bylo ale ještě několik dalších podobných událostí, při nichž bylo zjištěno, že jsem po krátké nepřítomnosti měl najednou na obličej delší strniště, avšak tato konstatování probíhala zpravidla bez potíží, jelikož dotyční pozorovatelé věděli, co se vlastně dělo.

Vědci vyprávějí nebo fabulují nesmysly nejen ohledně tématu čas, ale i ohledně astronomie, neboť celá astronomická věda nemá ani tušení o tom, jakým a čím Vesmír ve skutečnosti vůbec je. Neznají tedy ani fakt, že vše, co je viditelné ze Země, tedy úhrnně všechny hvězdy atd., představují jen sedminu časoprostorové struktury Univerza, a že dále tato časoprostorová struktura Univerza ztělesňuje jen sedminu z celého prostoru Stvoření, jehož životní údobí – vyjdeme-li z takzvaného velkého třesku až po konec, jež ztělesňuje finální kontrakce Univerza – obnáší 311 biliónů pozemských let. Dále nemají ani tušení o tom, jak fungují skutečné univerzální a Stvořením podmíněné zákony a jak vznikají a fungují dimenze a vše ostatní, co souvisí se Stvořením – netuší tedy, že vše je zcela jiné, než se domnívají a než tvrdí. A fakt, že se Stvoření na základě bludné víry označuje jako Bůh či Bůh Otec – či jako Alláh, Theós, Paraméšvár, Šiva, Chodā, Šén či Kami atd. –, to neznamená nic jiného než patologicky klamnou představu, jež je nekonečně vzdálena vší pravdě.

Ptaah Je tomu ve všech ohledech skutečně tak, jak jsi vysvětlil. A správné je i to, co jsi zmínil o vývojově biologickém stavu buněk. Základní biologická disciplína, jež se váže na rod člověka, se nazývá biogerontologie, avšak její bližší výklad – co se týče vědy o stárnutí – předpokládá vědecké studium ohledně lidského života ve vysokém věku a ohledně lidského stárnutí. Bylo by tedy nesmyslné, abych zde uváděl dalekosáhlá vysvětlení, a proto se chci ke tvé otázce vyjádřit jen krátce, a to tímto způsobem: Stárnutí představuje faktor, který pokračuje vpřed a který nelze nikterak zvrátit, a tudíž v tomto ohledu nelze docílit mládnutí. V případě člověka – jakož i v případě většiny všech ostatních forem života – regulují biologický proces Tvořivé zákonitosti v tom smyslu, že je jeho organizmus vystaven vícebuněčně. Z toho důvodu se odvíjí gradačně, resp. postupně či stupňovitě stárnutím podmíněná změna, při níž nastává ztráta energie a síly, jakož i churavění zdravého těla a orgánových funkcí. Postupně vznikající odbourávání energií a sil celého organismu, jakož i útrapy a choroby, vedou nakonec k biologické smrti – vlivem stárnutí, jež způsobuje různé nemoci, vyvstávají ve zdravotním stavu velké rizikové faktory, např. rakoviny, Alzheimerova choroba, chronické selhání ledvin, Parkinsonova choroba, jakož i koronární srdeční choroby a nehody atd. Z toho vyplývá maximální doba života, kterou nelze předem stanovit a dosáhnout, a tudíž je stárnutí všemi těmito faktory zásadně omezováno.

Stárnutí je fyziologický pochod a představuje elementární životní proces, jenž je vlastní všem vyšším formám života a jenž ztělesňuje biologický fenomén, který lze sice díky nejružnějším opatřením pozitivně ovlivňovat a prodloužovat, avšak nelze odvrátit, resp. ukončit jeho působnost.

Obecně řečeno představuje tedy stárnutí proces související s různými, vysoce komplexními, organickými pochody, jež ovlivňují celý organizmus, jež stanovují dobu trvání života všech biologických systémů, jako jsou buňky, a jež tedy i časově omezují z těchto systémů vystavené orgány, tkáně a organizmy. Tento proces stárnutí lze ovlivnit a prodloužit vhodnými prostředky, avšak i v tomto ohledu jsou stanoveny maximální hranice, takže nelze donekonečna regenerovat orgány – je-li totiž v běhu přirozeného stárnutí

orgánů dosaženo určitého stavu, tak se tyto orgány stanou náchylnými na stárnutí a nezadržitelně selžou. V této souvislosti se dostávám k vysvětlení, pokud jde o omezenou dobu našeho věku, který, na základě pozemského datování, běžně netrvá 1000, 1200 či 1400 nebo více let, jelikož doba trvání života nás, Plejaren, se pohybuje – v přepočtu na pozemské roky, které se jen málo odlišují od našeho datování – v průměru kolem 380 let.

Dále je nutno s ohledem na životní dobu a stárnutí našeho plejarische lidstva uvést, že mnoho osob neusiluje o prodloužení svého života, a tudíž si nenárokuje hydrodynamické regenerační konvertory, jež mají všichni k dispozici, jelikož dobu svého života prožívají normálně a normálně také umírají, když jsou unaveni životem. Sebevraždy jsou u nás naprosto neznámé, jakož i nemoci. Pouze na Zemi se u nás, až do 80. let 20. století, mohly vyskytovat zdravotní problémy s rýmou, avšak od roku 1983 tento problém již neexistuje. Jiné osoby v našem lidstvu využívají regenerační aparatury, aby žily déle o několik let, desetiletí či staletí, a to především tehdy, když se na velmi dlouhou dobu a na mnoho staletí zavázaly k určitým povinnostem. Přitom se vyskytuje jen zřídka, aby lidé usilovali o dobu života přes 1500 let, jelikož se u nich časem zákonitě dostaví unavenost životem nebo přirozený proces stárnutí, v jehož důsledku, rovněž přirozeně, skončí jejich život zesnutím.

Billy Děkuji, to bylo pro jednu určitě nutné vysvětlit. Ale podívej se tady na tu novinovou zprávu, Alexej Anatoljevič Navalnyj, o němž jsme posledně mluvili, byl patrně skutečně otráven. To je přece ten ruský advokát a opoziční disident a politik, který předstírá, že je demokratický. Asi od roku 2009 budí kolem sebe rozruch, avšak podle mého názoru nikoliv demokratickým způsobem, ale jako radikál, jenž tíhne k násilí.

Ptaah To je mi známo; to, co říkáš, je správné, neboť tento muž je, jak jsem zjistil, zákeřný, zlovolný a zaměřený na násilí a patologicky také na moc. Pokud by se dostal k moci, tak by od něj bylo možné očekávat jen mocenský výkon, jako je tomu v případě všech mocí posedlých žvlů ve státních správách, organizacích, rodinách, armádách, pracovních sférách a všude možně jinde; všichni dotyční se mohou ve svých mocenských choutkách vyžívat s pomocí svých prostomyslných přítakávačů, kteří vykazují omezenou inteligentnost. A tento muž ...

Billy Můj příteli, ty mě udivuješ, neboť nově stále více tíhneš k obrátům, které vlastně patří do mé vynalézavé slovní zásoby.

Ptaah Jak vždycky říkáš: Člověk tím načichne. Mimoto právě poznávám, že náš dnešní rozhovor ohledně nedostatků pozemšťanů nabírá směr a vede k vývodům, při nichž musím i já použít tvé slovní zásoby, abych objasnil některé skutečnosti, jež nelze vyslovit ani správně vyjádřit jemnými a diplomatickými obraty a slovy.

Billy No právě. Co bych chtěl ještě dodatečně říci o tomto muži, Navalném, to je následující: Nyní jsem již dostatečně viděl v novinách a televizních relacích jeho podobiznu a mám z ní velmi špatný dojem, a dokonce mi připadlo, že je tento muž zcela bezohledný, zlovolný a schopný všeho nečestného, zlého a ďábelského. Jeho fyziognomie vyjadřuje cosi velmi zlomyslného a zchytralého, což připouští myšlenku, že by možná sám učinil vše pro to, aby obvinil a odrovnal Putina, přičemž se asi poněkud přepočítal. To je však skutečně pouze domněnka, stejně jako možnost, že jej k jeho soukromé válce proti Putinovi pohání jedna z tajných služeb USA, která jej v tomto ohledu možná platí, avšak na stranu druhou existuje i možnost, že jej ze strany nějakých Rusů – jako jsou Putinovi nepřátelé, separatisté či jiné pochybné postavy – vzali do kleští s »trochou« novičoku. Že by za tím však stál Putin, o tom se z různých důvodů odvažují pochybovat, a to i proto, že Putinovu inteligentnost hodnotím jako mnohem vyšší než inteligentnost Navalného, který mi připadá jako třeštinový utřinos, jež očividně pohání hloupost, zášť, lačnost po veřejném zájmu a mocenské manýry.

Většina vládnoucích se vyžívá v mocenských choutkách a vládne vadně, zatímco dobří lidé jsou zatracováni opozičníky bažícími po násilí, jako je právě tento Navalnyj, který napadá Putina a chce jej vytlačit z jeho

úřadu. Takoví pozemšťané se chtějí sami chopit kormidla moci, aby následně vytvářeli v zemi nepořádek a demolovali vše dobré, jako to má očividně v plánu Navalnyj, který chce změnit a zlikvidovat vše, co Putin – jenž v zemi vytvořil i pořádek – v Rusku vystavěl. V tomto ohledu se rovněž domnívám, že by vlastně celý svět měl být nutně rád a vděčný za to, že v čele Ruska stojí Putin, neboť ten se dokáže dobře bránit jedovatým útokům diktatury EU, jakož i útokům USA a všech ostatních slepých pomatenců. To se týká především – jako pytel slámy hloupých – státních mocnářů USA, diktatury EU, Německa i ostatních zemí, k nimž žel patří i jisté švýcarské živly, které jsou navíc ochotné zradit svou vlast a zaprodat ji diktatuře EU. Ti všichni jsou choří v hlavě a nemají ani potuchy o tom, že mohou hovořit o štěstí, že Putin v Rusku představuje nejvyšší inteligentní vedení a že stoicky odráží všechny útoky, čímž brání další velké válce, či dokonce světové válce, o niž již dlouhou dobu opět usilují mocnější idioti na vůdčích postech USA. Na tom pracují USA stejně, jako na tom pracovaly již od nepaměti, přičemž mají zločinně ve zvyku vměšovat se po celém světě do obchodů ostatních zemí, vytvářet nepokoje, hnát své armádní vrahy do všech zemí a uvádět stále více států pod svou krvavou kontrolu. Avšak ti nejhoupější ze všech hloupých lidí toto nerozpoznávají a nechápou, jelikož jim k tomu nedostačuje jejich inteligentnost. I ve Švýcarsku máme žel takové živly, které provinilcům a chorobným mocichtivcům ve vládě USA doslova lezou do zadku, avšak i ve Švýcarsku činí či pokouší se činit vše pro to, aby naši zemi vehnaly do špinavé diktatury EU a aby ji v ní integrovaly – tyto špinavé živly, jež jsou arcihloupé a jež zrazují svoji vlast, se nenalézají jen v obyvatelstvu a ve stranách přátelských k diktatuře EU, ale i ve švýcarské Národní radě, Stavovské radě a Spolkové radě. Mezitím jsou lidé, kteří jsou poctiví a věrní Švýcarsku a kteří mají na mysli naši dobrou, mírumilovnou a neutrální vlast, utiskováni ve svých státních úřadech vlivem lží, pomluv a chybných líčení zrádců vlasti obého pohlaví, a to tak zásadně, že se nedokážou bránit. Tak je tomu především proto, že lžihuby ve svých mocenských úředních pozicích podvádějí volící lid svými chybnými líčeními a informacemi, jež popírají pravdu – motivují tedy lid k tomu, aby odevzdával své hlasy na základě lží a chybných líčení ve prospěch zastánců diktatury EU atd. Tak je tomu žel i ve Švýcarsku, to bych chtěl explicitně zmínit, přestože vím, že mnozí mě budou proklínat a ostouzet za moji otevřenost, jelikož jsou příliš zbabělí na to, aby sami podrobně a sousledně promysleli skutečná fakta, takže nedokážou nalézt, rozpoznat ani pochopit skutečnost a pravdu. Krom toho jsou dotyční – právě kvůli svému zbabělému nemyšlení – stíženi hloupostí, takže věří všem, kteří vytvářejí lživé politické názory a pomluvy, jimiž zlovlně míří proti jiným osobám a státům, do nichž se vměšují, třebaže se jich všechny tyto záležitosti vůbec netýkají. Všichni dotyční se opakovaně vměšují do obchodů cizích zemí, do jejich politiky atd., atd. a utvářejí si mylné názory o ostatních lidech, národech a státech, jelikož postrádají dobré znalosti o lidském charakteru, stejně jako vědomosti o poměrech států a populací, o náležitě mentalitě a o všech ostatních nezbytných věcech, jež jsou potřebné ke skutečně správnému posouzení věcí a situací atd. Dotyční ihned křičí do světa své odsudky a vytvářejí nepřátelství a teror, zatímco provinilci – kteří dřepí zpravidla v nejvyšších vládních a náboženských pozicích, jakož i v redakcích médií – vyvolávají teror, zapřičiňují zlo, popouzejí populace mylnými osočeními proti ostatním lidem a zemím a budí i zášť. Nemyslící většina populace, jež ani nepátrá po skutečné pravdě, následně hlasitě vykřikuje a nenávistně a pohrdavě brojí vůči lidskému životu a křičí proti těm, které dotyční štváčí zatracují, a nakonec proti nim vyrazí se zbraní v ruce, nebo dokonce spustí válku. Skuteční provinilci – kteří dřepí na nejvyšších postech vlád, náboženských uskupení, organizací, sekt, spolků, rodin, rodinných klanů, prostých uskupení a/nebo úřadů atd. – nedisponují dobrými a zdravými psychologickými schopnostmi ani znalostmi, jelikož se v tomto ohledu nic nenaučili, avšak postrádají i veškeré znalosti o člověku a chybí jim rovněž i veškerá skutečná schopnost posoudit lidi a jejich způsoby chování; a nadto jim zcela schází i cit pro to, aby něco správně a přesně posoudili a stanovili. To jsou právě body, které by se měly zcela obzvláště, a to povinně, vyžadovat po všech lidech, kteří chtějí stát na čelných postech, ať v náboženských kruzích, zájmových skupinách, školách, organizacích a sektách, nebo ve spolcích, rodinách, rodinných klanech, prostých uskupeních a/nebo v úřadech atd. Takovéto odpovědné pozice by měly být obsazovány pouze osobami, které jsou ve zmíněných ohledech skutečně proškoleny a které disponují schopností logicky, resp.

sousledně, a korektně posoudit vznikající záležitosti, události, nezbytnosti či situace atd. a které jsou v tomto ohledu schopny jednat rychle, účinně a správně.

Právě tyto nezbytné schopnosti ovšem většina státních představitelů zpravidla postrádá, stejně jako je postrádají různí vůdci, nadřízení, zástupci náboženství, úřadů, organizací, sekt, spolků, rodin, rodinných klanů a uskupení všeho druhu atd., což vede ve všech státech Země k nepokojům, povstáním, válkám, teroru, nespokojenosti, nenávisti a všem jiným myslitelným zlořádům. Absence všech těchto schopností – jež je nanejvýš nezbytné si osvojit – budí následky především v řadách nejvyšších vládních představitelů všech států Země; v první řadě se pak jedná o všechny nejvyšší mocnáře USA, jakož ale i o mocnáře Evropy, diktatury EU a Spolkové republiky Německo; k tomu je žel nutno podotknout, že i většina populací těchto států je po stránce zmíněných schopností právě tak nevzdělaná, prostomyslná, nemyslicí, a tedy hloupá, a tudíž volí ty největší osly za své vůdce. Nemyšlení, a tedy hloupost, nezná, jak známo, mezí, je nekonečná a nepodporuje žádné dobré, správné ani pokrokově pozitivní schopnosti.

Všude na celém světě je to tak, že když někdo vysloví pravdu – především člověk, jenž nezastává bludnou víru v Boha a jenž není v politické straně –, je osočován jako kverulant, asociální živel a kriminálník; to činí především tajné služby a ochránci státu, jak se tito »hrdinové« nazývají, kteří mě prokazatelně očernili lžemi a pomluvami ve svých kartotékách. Přitom černě zabarvili jména udavačů, avšak kartotéční záznamy napsali tak pitomě a hloupě, že by si i poslední pošetilec světa dokázal spočítat, kdo ti udavači byli. To je skutečně nejlepší příklad pro to, jak velká je inteligentnost jistých hloupých členů tajné služby a jiných lidí, kteří jsou »odměňováni« daněmi Švýcarů a Švýcarek a kteří zaprvé prostomyslně a zadruhé opovážlivě špehují vlastní krajany a jsou přitom příliš hloupí na to, aby přišli na kloub skutečné pravdě. To vše skutečně svědčí o deficitu inteligentnosti, pokud se tito »špionážní odborníci«, kteří by měli pracovat pro bezpečnost země, nechávají uchlácholit lžemi a pomluvami zlovolných udavačů, a navíc přijímají za bernou minci každý blábol a nekriticky věří každé pitomině, kterou jim druzí vyprávějí. A jelikož jsou dotyční věřícími, věří zpravidla i tomu nesmyslu, že jakýsi imaginární »Pán Bůh« stvořil Vesmír a vše ostatní až po poslední blešku a virus a že zodpovídá za to, aby vše správně a láskyplně fungovalo. Přitom je nutno se ptát, kde lze u dotyčných postav shledat jejich náboženskou a údajně Bohem způsobenou správnost a lásku, v kterou věří, stejně jako většina lidstva. Když tyto postavy totiž pozoruji, tak mi přijde, že nejsou v ničem jiné než převážná většina přelidněného lidstva; všude vidím jen předstíranou a lživou víru v Boha a zdánlivé následování údajných Božích přikázání a lásky k bližnímu, avšak celé toto, vskutku jen strojené, následování Božích zákonů nepředstavuje nic jiného než sebeobelhávání a sebepodvod. Právě to se prokazuje stále znovu již od nepaměti, neboť převážná většina celého pozemského bohověrného lidstva reaguje každým jen myslitelným zhoubným, nevraživým a násilným způsobem instinktivně jako blesk, pokud vyvstane něco, co jí jde na nervy nebo co se třeba jen přičí jejímú názoru a mínění. Vyvstane-li něco takového, pak dotyčná většina celou svou bludnou víru v Boha bleskově zapomíná, načež je Bohem přikázaná láska, láska k bližnímu, počestnost, veškerá pokojnost, svoboda názoru, celá dobrotivost, přívětivost, svoboda, veškerá slušnost, ochrana všeho života, jakož i veškerá čest a důstojnost již jen prázdným dýmem. Potom totiž lidé reagují ze vteřiny na vteřinu již jen hněvivě: Buď zhoubně nadávají, anebo lžou a pomlouvají. Avšak poté, co vše pokračuje a co vyvstane vztek, se ihned vše zvrhává v masivní hrubosti a pomatené násilnosti až po vraždy, zabíjení, války a teror. Takovéto situace prudce vyvstávají tehdy, když jeden řekne či učiní něco, co se přičí vlastnímu mínění a názoru druhého a co se především protiví jeho vlastní bludné víře v Boha. Právě tuto víru v Pána Boha, který údajně působí láskyplně a jenž své ovečky nabádá k lásce, lidé jednoduše přecházejí, pošlapávají a používají k tomu, aby trápili své bližní, častovali je zlými slovy a nadávkami, či na nich dokonce bez zábran páchali násilí, a sice podle principu bludné víry v Boha: »Ve jménu Pána a s jeho požehnáním vedeme válku« – to však neznačí nic jiného než heslo: »Nechceš-li mým bratrem nebo mojí sestrou býti, praštím tě po hlavě«.

Faktem je toto: Pokud se lidé bludně věří v Boha cítí být napadeni, pak v nich ihned propukají všechny jejich skryté vlastnosti, zlovolnosti a zvrhlosti, které jsou zavrtané a vegetují v nejspodnějším základu jejich charakteru. V lidech bludně věřících v Boha vše ihned a nekontrolovaně propuká a zuří, tedy všechny špatnosti, falešnosti, násilí, všechn nepokoj, války, teror, lži a podvody, vraždění a zabíjení, zášť, pomsty, odplaty, hamiznost, lačnost, znásilňování, pedofilní ostudnosti a vše ostatní, co ve své bludné víře v Boha ještě potlačují, což však činí pouze do té doby, do jaké se necítí být napadeni nebo do jaké nemají příležitost k vybuchnutí. Poté bleskurychle mizí veškerá bohabojnost, načež lidé dávají propukat vši své zhoubnosti, takže v nich následně všechny údajně »dobré«, bohabojné myšlenky a záměry po stránce pokojnosti, lásky, poctivosti a lásky k bližnímu atd. vmžiku mizí jako nicotné a dotyční je zapomenou, jako by na ně nikdy ani nepomýšleli. Jelikož tomu tak je – jak jsem sám zažil a zakusil u nespočetných lidí v mnoha zemích, včetně Švýcarska, neboť jsem byl očerněn lživými a pomlouvačnými kartotéčnými záznamy »švýcarských ochránců státu« –, mohu k tomu pouze podotknout, že je to pro Švýcarsko ostuda. Fakt, že jsou takovéto špionážní arcinuly vypouštěny na slušné a pracovité švýcarské občany – kteří zachovávají čest a důstojnost své vlasti, a kteří jsou takto diskriminováni lžemi a pomluvami –, stálo dokonce lidské životy, a sice když v poslední světové válce byli popraveni Švýcaři: To jsem sám zažil jako chlapec u Katzensee, když se se mnou můj kmotr – který byl dozorcem v trestnici »Pöschwies« v Regensdorfu – připlížil lesem k místu události, na němž jsme pozorovali popravu. Celé toto špěhování, podezírání a diskriminování ze strany špionážních živlů probíhá již od doby, kdy byl tento odporný, avšak přesto směšný vojenský oddíl založen za náklady daňových poplatníků.

Ptaah Tvým bojovným vývodům dokážu rozumět, neboť jsem nahlédl do kartotéčních záznamů, které jsi mi předložil. Víím také, co neradostného jsi prožil a zakusil v širokém okruhu mnoha zemí a co jsi nastiňoval. Ony zmíněné kartotéční záznamy, jež byly vytvořeny vlivem lží a pomluv vůči tvé osobě, představovaly více než jen bezpříkladnou ostudnost. Jako se takovéto chování praktikuje vůči vlastním krajanům a jako se státem placené živly vtírají do osobních záležitostí občanů, tak se totéž provozuje na Zemi prakticky ve všech zemích i tímto způsobem: Čelní státní představitelé všech zemí se vměšují do záležitostí jiných států a ty pak kárají a trestají hloupými a drzími sankcemi. To ovšem nepostihuje osočované vůdce států, nýbrž populace, které na machinacích svých státních vůdců nenesou vinu ani podíl a které pak sankcemi cizích států musí trpět, stejně jako chybným působením a nesmyslným konáním vlastních vlád.

Je také nutno zmínit, že ve všech státech Země jsou veškeré zákony, pravidla, vyhlášky a rozličné předpisy atd. zcela nerozvážně a hloupě přeorganizované, vinou čehož jsou populace drženy jako jakýsi druh státních otroků a jsou nesvobodné. Ve všech pozemských státech vládne ohledně ovládnutí a kontrol – a to ve všech vrstvách populací a v jejich existenčních podobách, svobodách, povinnostech, vyhláškách, zákazech, právech a pravidlech – přeorganizovanost, jejíž vinou nepožívají pozemšťané skutečné svobody, ale jsou zotročeni, a to i tehdy, když je jim předstírána svoboda a když této lži slepě věří. Tento fakt – stejně jako nábožensky podněcovaná a zachovávaná bludná víra – podporuje od nepaměti ve většině pozemského lidstva také nepokoje, násilí a nenávisť k cizím kulturám, rasám a národům. Všechny tyto zhoubnosti převládají též ve většině všech vůdčích představitelů států, bezpečnostních silách a ochranných složkách, a tudíž dotyční při každé možné příležitosti rozdmýchávají útočnosti, lži, pomluvy, nepřátelství a nepokoje do jiných zemí a proti jiným zemím, zdvihají proti nim sankce a provokují – mají-li tu možnost – války, při nichž vzniká nekonečné utrpení, bída a masové počty mrtvých. Na tom nese vinu na prvním místě většina nanicovatých čelních představitelů států, kteří by kvůli své neschopnosti nikdy neměli vykonávat a vést takovýto úřad, avšak hloupá většina populací je přesto do těchto pozic volí, a nadto je nadšeně obdivuje a vyzdvihuje. Tak je tomu přesto, že se dotyční do vůdčích pozic nehodí a přinášejí více škod a pohrom, než aby se svou neschopností, nesousledným myšlením a konáním uvedli do chodu něco dobrého, správného, pokojného, pokrokového a rozumného. Avšak právě tyto živly, jež jsou pro svůj úřad naprosto neschopné, volí do pozic státního vedení většina té které populace – a to kvůli nedostatečné znalosti lidí, nedostatečnému myšlení, uvažování a neschopnosti, a tedy i kvůli skutečné hlouposti –, a také

je vyzdvihuje a bouřlivě oslavuje, vinou čehož dotyční oslavovaní tím spíše ztrácejí zábrany při výkonu svého neblahého, politicky destruktivního díla, při němž ve světě mohou budít nepokoje a vést své národy do nouze a bídy.

Billy K tomuto tématu jsme, myslím, určitě teď řekli dost, a proto bude možná důležitější tematizovat jiné věci; je tu otázka, co vyplynulo u vašich znalců jazyka a písma, o nichž jsi posledně říkal, že si stěžovali na moje způsoby psaní; podle nich mám do budoucna dbát na to, abych se vyhnul určitým chybám, jelikož je pro ně obtížné je korigovat a napravovat vše, co ve větách píšu chybně, neboť to neodpovídá obsahu, který vyplývá ze záznamů našich rozhovorů. K tomu bych rád věděl, co všechno dělám chybně, abych to mohl sepisovat správným způsobem.

Ptaah Zaprvé mají námitky proti tomu, že mezi různými slovy a pojmy vkládáš dělicí čárky, které jsou na základě jejich vysvětlení nesmyslné. Podle nich je zcela chybné – a nadto se prý jedná o zlovyk –, že rozděluješ dělicími čárkami slova, označení a pojmy, které dělicí čárky nepotřebují, jelikož dotyčné jednotlivé významy, slova a pojmy mají samostatný svéráz a nesmějí být dělicími čárkami spojovány do chybných celkových významů. Zadruhé kritizují také to, že ...

Billy Okamžik, prosím, neboť nechápu, co je tím myšleno. Mohl bys mi, prosím, uvést dva nebo tři příklady? Měl bych totiž vědět, jaké chyby s dělicími čárkami dělám ve zmíněném ohledu, neboť pokud tyto chyby nebudu znát, tak budu vypadat jako osel a nebudu je moci napravit.

Ptaah Samozřejmě, těchto chybných způsobů psaní se můžeš vyvarovat pouze tehdy, když je znáš. Pohlédni tedy na tyto záznamy, jež mi byly uvedeny a jež se, krom jiných záležitostí, týkají těchto chybných líčení: FIGU-Znamení doby, FIGU-Periodika, Semjase-Silver-Star-Center, FIGU-členové, FIGU-Fórum, Čtenářské otázky-Odpovědi.

Z vysvětlení k těmto námitkám plyne, že se v každém případě jedná o chybná spojení, jelikož mezi jednotlivými pojmovými významy neexistuje přímé spojení; každý pojem o sobě totiž představuje samostatný význam, a proto nesmí nastat propojení s pomocí dělicí čárky. Na tomto základě má např. pojem »FIGU« samostatný význam, který je nutno vyložit jako »Univerzální svobodné zájmové společenství«, zatímco pojem »Fórum« ztělesňuje další samostatný význam, který nevykazuje přímou souvislost s FIGU; pojem »Fórum« představuje zcela svérázný význam, který znamená asynchronní komunikaci, takže jednotlivé příspěvky ve Fóru neprobíhají v témže čase, ale v různých časových intervalech. FÓRUM slouží výměně myšlenek, nějakému tématu, jakož i šíření a archivování poznatků, zkušeností, osobních či společenských názorů, idejí, mínění a vědomostí atd., a proto se rozdílné významy nepojí dohromady spojovníky, nýbrž mají zůstat rozděleny.

Billy Aha, rozumím, ale to je mi jasné už od mého raného mládí, neboť mě to učil již tvůj otec Sfath. To vše, co se týká spojovníků, resp. dělicích čárek, o nichž se zmiňuješ, není mým dílem, neboť já jsem to u nás nezavedl.

Ptaah Naši učenci – kteří nejlepším způsobem ovládají tvé nářečí i tvůj jazyk, tedy švýcarskou němčinu, jakož ale i spisovnou němčinu – rovněž kritizují fakt, že se pořádek slov v prepisech rozhovorů často liší od původního textu, který stahujeme z tvého počítače, takže je slovosled ve finální podobě chybně vylíčen; tak je tomu očividně proto, že ve sledu vět vyvstávají posuny slov, jejichž vinou jsou věty falšovány. Takovéto věty pak již neodpovídají tvému originálnímu způsobu řeči, ale představují chybný a cizí druh vyjadřování; z toho tedy plyne i cizí věcný smysl, který je ovlivněn cizí stranou a jenž již nepředstavuje význam tvých vyjádření a výkladů.

Každý člověk se prokazuje zvláštním stylem řeči, v jehož rámci si také volí, určuje a vyslovuje svůj pořádek slov, čímž specifickým a jasným způsobem vykládá fakta, avšak ta jsou vinou posunů slov falšována.

Víme, že do tvého počítače opakovaně škodlivě zasahuje vnější strana – což je neradostné; tyto škodlivé zásahy do tvého počítače by tedy mohly být příčinou zmíněných událostí, pokud jde o posuny slov ve větách, a tedy o toto zfalšování, které již nepředstavuje skutečný průběh rozhovoru, neboť jde o zfalšovaný rozhovor. Yanarara a Zafenatpaneach se již léta snaží o to, aby vyzkoumali původ i těchto zásahů do tvého počítače, avšak i v tomto ohledu jim dosud nebyl dopřán úspěch.

Naším znalcům písma a jazykovědcům přináleží úkol prověřovat záznamy našich rozhovorů, které jsou vedeny ve tvé mateřštině; zkoumají, zda tyto rozhovory správným způsobem sepisuješ ve spisovné němčině, z níž převádějí slovo za slovem do našeho plejarische jazyka. Tuto práci provádějí s ohledem na zvláštnosti tvé regionální, sociálně ohraničené, švýcarské němčiny a ve vztahu k jejímu převedení do způsobu vyjadřování spisovné němčiny. Naši učenci však opakovaně zjišťují a kritizují, že zprávy z rozhovorů ve svém větném průběhu často již neodpovídají oněm specifickým slovním výrazům, slovním spojením, syntaktickým vazbám, jakož ani celkovému významu, jenž by se musel dát odvodit z jednotlivých významů slov v jejich větném sledu.

Konečný spis, který vyvoláváme z tvého počítače, již pokaždé neodpovídá spisu prvotnímu, který rovněž vyvoláváme, abychom vše obsahově zkontrolovali a abychom zabránili veškerým chybným záznamům. Tímto způsobem jsme ovšem nikdy nic nezjistili, avšak stále se vyskytuje situace, že záznam ve tvém počítači již nesouhlasí se záznamem konečným, neboť často a opakovaně vystávají falzifikace, při nichž jsou slova ve větách posunuta na jiné místo, vinou čehož vznikají zcela odlišné větné významy. Používání větných významů probíhá na základě individuálního uplatňování významů, které je ovšem posuny slov falšováno; a jelikož tomu tak je při konečném stažení kontaktních zpráv, snaží se naši učenci namáhavě o to, aby vytvořili správnou počáteční verzi rozhovorů. Zafenatpaneach a Yanarara nedokázali dosud navzdory mnoha svým snahám docílit žádného výsledku při svém úsilí pochopit technologii, která je používána ke způsobování škod v písemných pracích ve tvém počítači.

Billy Žel existují věci mezi nebem a zemí ..., ale to by vedlo příliš daleko, a proto se raději znovu zeptám na Jacka Rozparovače; tenhle vrah totiž ještě i dnes nenechává jisté lidi v klidu, takže i dnes – po více než 140 letech – podléhají bludné představě, že musí nalézt »pravého« vraha, jenž byl ovšem chycen a popraven.

Od doby tehdejších událostí – které proběhly, pokud si dobře vzpomínám, přibližně roku 1888 nebo podobně – uvedli různí »debatéři o odborných tématech«, přemoudřelci a »badatelské kapacity« atd. asi 80 podezřelých do souvislosti se zločiny Jacka Rozparovače, který v Londýně zavraždil a zohavil pět prostitutek. Nyní se zase chytráctí britští badatelé z Liverpoolu a Leedsu domnívají, že konečně znají pravou totožnost tohoto londýnského sériového vraha, a že tedy skutečně vědí o jeho identitě, a to díky stopě DNA, kterou, jak tvrdí, našli.

Jistý dr. Jari Louhelainen a David Miller, což jsou údajně vědci, prozkoumali prý šálu, která údajně patřila jedné z obětí, které roku 1888 Jack Rozparovače zavraždil. O tom se každopádně píše ve výzkumném magazínu »Journal of Forensic Sciences«. Oba vědci toto tvrdí, jelikož onu stopu DNA připisují polskému imigrantovi, který tehdy žil v Londýně, jmenoval se Aaron Kosminski a byl holič. Tento muž byl ze strany Scotland Yardu již před asi 130 lety pokládán za jednoho z hlavních podezřelých. Tuto domněnku zastávají již dlouho také hobby detektivové, avšak do dnešního dne nemohlo být nikdy skutečně prokázáno – ani částečně, ani úplně –, že tento či jiný muž (viz opakovaně se objevující domnělí pachatelé) byl skutečně Rozparovač; proto nemohly být nikomu z těchto lidí nikdy prokázány zločiny, z nichž byli obviňováni, takže nemohl být ani nikdy nalezen skutečný viník.

Kdo tyto vraždy skutečně spáchal a kdo byl Jack Rozparovač ve skutečnosti, o tom vznikaly v dějinách od roku 1888 stále nové průzkumy, resp. fantazijní a zdánlivá šetření, a tedy právě mnoho teorií. Podle nich zemřel např. ve 40. letech 20. století poslední člověk, který byl ze zločinů podezříván, zatímco nyní je

nejnovějším podezřelým prý určitě Aaron Kosminski, který byl údajně Jackem Rozparovačem a který byl prý šílený ve vědomí, takže byl roku 1890 převezen na psychiatrickou kliniku, kde o 29 let později zemřel, tedy roku 1919.

Ptaah Jak víš, zabýval jsem se tímto případem z vlastního zájmu, bádám v přítomnosti tehdejší doby o pravdě a dokázal jsem přímo na místě událostí vyzkoumat skutečná fakta. Při tom jsem byl konfrontován i se skutečným pachatelem, Jackem Rozparovačem, který se nazýval dr. Thomas Neill Cream: Narodil se 27. května 1850 a byl popraven 15. listopadu 1892. Tento muž byl skutečně vrahem jménem Jack Rozparovač, byl zajat, odsouzen k smrti a následně popraven.

Znám také ona nejnovější tvrzení ze strany dvou nových vědců, totiž dr. Jariho Louhelainena a Davida Millera, stejně jako je mi známo i tvrzení, že dotyčná šála byla nalezena na jednom z míst činů Jacka Rozparovače. Jelikož jsem se o tyto vraždy a Rozparovače zajímal v době tehdejších událostí, zajímal jsem se i o tu šálu, a proto jsem se i kvůli ní dopravil zpět do tehdejší doby a vypátral, že tento předmět doličný nepatřil ani oběti, ani Jackovi Rozparovači, nýbrž domácí pracovníci z jedné šlechtické rodiny z Edgcombe; dotyčná žena tuto šálu ztratila, jak jsem mohl shledat přímo na místě.

Billy Aha, a tyto okolnosti ohledně Jacka Rozparovače, jenž se ve skutečnosti jmenoval dr. Thomas Neill Cream, jsou tedy absolutně a nezvratně dané? Nepochybuji o tvých slovech, je to spíše jen řečnická otázka.

Ptaah Tato otázka je zodpovězena.

Billy Přirozeně. Poté zmíním ještě následující: Namísto bludné náboženské víry by měli pozemšťané uvažovat o reálné skutečnosti a pravdě skutečnosti, přiklonit se k ní a učit se samostatně myslet, než aby si nechávali kázat od černokabátníků, kněží a jiných sektářů všechny myslitelné a nemožné slabomyslnosti, aby jim pak bez rozmyslu věřili a řídili se jimi. Pozemšťané by přece měli konečně postihnout a skutečně chápat to, že by se měli osvobodit od všech věrských bludů a že by měli sami používat svůj mozek a své vědomí k myšlení, uvažování, poznávání pravdy a k tomu, aby sami rozhodovali o všech věcech a aby v každém ohledu sami jednali. Jak hloupý a omezený musí člověk být, když nepostihuje, nechápe a neregistruje fakt, že úplně vše, každou myšlenku, každý pocit, každý skutek a vůbec vše ostatní neurčuje imaginární Bůh, jak o tom fantazírují a lžou kněžouři, kazatelé a sektáři atd., aby lidi uchlácholili v mylné víře a probouzeli v nich nesvobodu a závislost ve vztahu k bludné věřičnosti. Tato závislost a nesvoboda slouží pak k tomu, že všichni závislí a nesvobodní lidé – kteří upadli v bludnou víru – v každém ohledu mlčí a přikyvují, když je jejich vládní řády sekýrují, vykořisťují a stále silněji omezují v osobní svobodě. To vše s sebou nese bludná věřičnost, jakož i situaci, že náboženství spolupracuje se státními strukturami a naopak, takže oba tyto faktory společně udržují národy pod kontrolou, při níž omezují svobody lidu; lid si pak netroufá ani ceknout, a to ani tehdy, když postřehne a cítí, že je potlačován, podváděn a vykořisťován.

Náboženské směry a sekty si nepřejí samostatně myslící lidi, nýbrž lidi věřící, slepě závislé, věrsky podřízené a devótně poklonkářské, kteří se nechají ujařmit a také potlačovat a vykořisťovat bludnou vírou – a to po stránce finanční, jakož nezřídka i po stránce heterosexuálních, homosexuálních, masochistických, sadistických a pedofilních přečinů. K tomu velmi zásadní měrou přispívá i všemožné digitální sektářství, jehož kázání a jiné vylhané příběhy slouží pouze odchytu věřících. Vše se zaměřuje na prostomyslné a nesamostatně myslící lidi; celé státy jsou tak – pouze vinou bludné víry v Boha – ovládnuty náboženskými směry a sektami a jsou vlivem indoktrinace přetvářeny v nepřátele jiných lidí, jelikož ti zastávají jinou bludnou víru v Boha. Tímto způsobem jsou národy na Zemi ovládnuty bludnou vírou, dopouštějí se kvůli ní vražd a praktikují teror, nenávisť, pomstu a odvetu až po smrtelné činy, a to v bludné víře, že za to budou dřepět v nebi u nohou svého imaginárního Boha a že mu budou smět líbat smrduté paznehty.

To jsem chtěl, milý příteli, dnes vyslovit, neboť mě uprostřed noci opět telefonicky obtěžovali různí sektáři a sektářky, kteří se mě slizce pokoušeli obrátit na víru, dokonce i v časných ranních hodinách z USA.

Ptaah To patrně nevyžaduje komentář, neboť očividně jsi chtěl pouze vyslovit, jak tvrdošíjná a dotěrná je celá ta urážlivá prolhanost náboženských směrů a sekt.

Billy Přesně, muselo to zase jednou ven. Ale teď mám ještě něco, co bychom spolu měli soukromě probrat, jestliže na to máš ještě čas?

Ptaah Samozřejmě, ale potřeboval by ses vyspat.

Billy Ještě to jde.

Ptaah Když myslíš.

Billy Ano, to si myslím. Pak tedy ...